

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	8308203724
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8308203724.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v exekučnej veci oprávneného LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpenému advokátkou JUDr. Valériou Brečkovou, so sídlom Ďalkovská 470/14, 069 01 Snina, proti povinnému B. Q., nar. XX. A. XXXX, trvale bytom B. XXX, XXX XX I., zastúpenému advokátom JUDr. Júliusom Kvetánom, so sídlom Jasenovská 11, 066 01 Humenné, o splnenie uloženej povinnosti, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3CoEk/21/2024-277 z 3. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Oprávnený m á voči povinnému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) uznesením č. k. 12Er/339/2008-231 z 12. marca 2024 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z 26. januára 2024 podaný na Okresný súd Humenné dňa 1. februára 2024.

2. Exekučný súd v uznesení skonštatoval, že dňa 1. februára 2024 mu bol doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, v ktorom povinný uviedol, že po nahliadnutí do spisu sp. zn. 9C/3/2003 a spisu sp. zn. 13Er/339/2008 zistil, že v súdnom spise sa nenachádza poverenie Okresného súdu Humenné pre súdneho exekútora JUDr. Stacha Chladného, ktorý mal pokračovať v exekúcii vedenej proti povinnému ako nástupca po súdnom exekútorovi JUDr. Mgr. Andrejovi Debnickom. Vychádzajúc zo zásad upravených v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), menovite na základe ustanovenia § 110 je dané premlčanie práva, teda v danej veci pre oprávneného na vymáhanie pohľadávky obdobie 10 rokov - desaťročná premlčacia lehota, ktorá sa vzťahuje aj na predmetné exekučné konanie. Na základe premlčania tohto nároku povinný navrhol

zastavenie exekučného konania.

3. Zamietnutie návrhu povinného na zastavenie exekúcie exekučný súd odôvodnil tým, že všeobecná premlčacia lehota podľa § 101 Občianskeho zákonníka je trojročná. Ak však ide o pohľadávku potvrdenú právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, začína v zmysle § 110 Občianskeho zákonníka plynúť nová desaťročná premlčacia doba, a to od momentu, kedy sa podľa rozhodnutia mal dlh splniť. Pokiaľ však veriteľ počas premlčacej doby podal návrh na výkon exekúcie a táto i naďalej prebieha, premlčacia doba podľa § 112 Občianskeho zákonníka po dobu tohto konania neplynie. V tomto konaní začala plynúť premlčacia doba dňa 9. decembra 2003 (deň po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 9C/3/2003-26 z 29. októbra 2003, ktorým bola povinnému uložená povinnosť), a plynula až do začatia exekučného konania, teda do 17. marca 2008, kedy bol podaný návrh na vykonanie exekúcie, čo znamená, že od tohto dátumu premlčacia doba neplynie (a za predpokladu, že veriteľ bude dlh nepretržite vymáhať, nemusí premlčacia doba nikdy uplynúť). Exekučný súd ozrejmil, že premlčacia doba nezačala znova plynúť v decembri 2017 po odvolaní pôvodného exekútora JUDr. Mgr. Andreja Dembického, ktorého nástupcom sa stal JUDr. Stacho Chladný, nakoľko v exekučnom konaní sa naďalej plynulo pokračovalo. Ďalej exekučný súd uviedol, že v konaní nedošlo k zmene exekútora z dôvodu porušenia povinností, takže poukazovanie na § 34 zákona č. 2/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 2/2017 Z. z.“) zo strany povinného je bezpredmetné, keďže v konaní nebolo potrebné vydať nové poverenie, nakoľko pôvodné poverenie nebolo súdu vrátené, ale odovzdané s celým exekučným spisom nástupcovi pôvodného súdneho exekútora (ako boli odovzdané všetky exekučné spisy pôvodného exekútora, nie len spis týkajúci sa povinného). Informácia o nástupníctve a aj pokračovaní v konaní mala byť povinnému (ale aj oprávnenému) z obsahových náležitostí vydaných úkonov nástupcu súdneho exekútora zrejmá. Exekučný súd v závere odôvodnenia zhrnul, že návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, nakoľko je nedôvodný, keďže k premlčaniu nedošlo a počas trvania exekúcie k nemu dôjsť nemôže.

4. Proti vyššie uvedenému uzneseniu súdu prvej inštancie podal povinný včas odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 3CoEk/21/2024-277 z 3. marca 2025, právoplatným dňa 17. marca 2025 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením a skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

5. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolací súd doplnil, že ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka obsahuje odchýlku od všeobecnej úpravy premlčacej doby, na základe ktorej sa v ňom uvádzajú prípady práv, ktoré sa premlčujú v desaťročnej premlčacej dobe. Ide o práva zistené na to povolaným orgánom alebo potvrdené iným spoľahlivým spôsobom, o existencii ktorých by preto nemali byť žiadne pochybnosti. Na základe zákonom predpokladaných skutočností dochádza k prerušeniu (pretrhnutiu) plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne celkom bezvýznamnou, a preto ak zasa dôjde k premlčaniu toho istého práva, nezapočíta sa, ale začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba. Prerušenie premlčania v prípade priznania práva právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, tzv. judikovanom práve (pohľadávkou), ktoré sa premlčuje za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť, resp. deň po lehote určenej na plnenie. Dĺžka pôvodnej premlčacej doby pritom nie je rozhodujúca.

6. Pre porovnanie odvolací súd ďalej vysvetlil, že ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka upravuje tzv. spočívanie premlčacej doby, ktorého podstata spočíva v tom, že okamihom nastania právnej skutočnosti (v tomto prípade okamihom doručenia žaloby na súd) premlčacia lehota prestáva plynúť, pričom po odpadnutí zákonnej prekážky jej plynutia pokračuje v plynutí v tom časovom okamihu, v ktorom plynúť prestala. Ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo na inom príslušnom orgáne, premlčacia doba počas konania neplynie, a to za predpokladu, že veriteľ v konaní riadne pokračuje. Význam zastavenia premlčania spočíva v tom, že počas riadneho pokračovania v konaní sa

premlčacia doba nemôže skončiť. Uplatnením práva s uvedenými dôsledkami nie je jeho uplatnenie len voči dlžníkovi, hoci aj doporučeným listom. Počas konania na súde či inom orgáne premlčacia doba neplynie. Ak bolo uplatnené právo priznané veriteľovi právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného príslušného orgánu, premlčacia doba sa preruší (pretrhne), takže na časť premlčacej doby, ktorá už uplynula, sa neprihliada (táto časť sa stáva právne irelevantnou) a začína plynúť nová desaťročná premlčacia doba (§ 110). Predpokladom spočívania premlčacej doby je, aby oprávnený (veriteľ) riadne pokračoval v začatom konaní, pričom účastník v konaní riadne pokračuje, ak svojimi procesnými úkonmi nebráni riadnemu priebehu konania, takže toto konanie sa môže skončiť vydaním rozhodnutia vo veci samej alebo súdnym zmierom (tzv. meritórnym skončením konania). Odvolací súd skonštatoval, že ak veriteľ uplatní právo na súde a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od takého uplatnenia po dobu konania neplynie. Za uplatnenie práva na súde sa považuje uplatnenie pohľadávky veriteľom v exekučnom konaní. Ak veriteľ riadne pokračuje v začatom konaní, premlčacia doba pohľadávky počas exekučného konania neplynie. Z vykonaného dokazovania tak mal odvolací súd za preukázané, že v predmetnom exekučnom konaní je exekučným titulom rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 9C/3/2003-26 z 29. októbra 2003, právoplatný dňa 8. decembra 2003 a vykonateľný dňa 12. decembra 2003 s lehotou plnenia 3 dni od právoplatnosti rozsudku. Nárok oprávneného bol uplatnený v exekučnom konaní dňa 20. marca 2008, teda pred uplynutím premlčacej lehoty, ktorá uplynie za desať rokov od momentu, kedy mohlo byť právo uplatnené prvý krát. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd záverom uviedol, že neexistujú skutočnosti v zmysle § 57 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ktoré by spôsobili zastavenie exekúcie.

7. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote dňa 19. mája 2025 na súde prvej inštancie dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Dovolateľ mal za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám zmätočnosti a následne sa odvolací súd v napadnutom uznesení priklonil k názoru súdu prvej inštancie, ktorý v dôsledku väd zmätočnosti špecifikovaných v § 420 písm. f) CSP vychádzal z nesprávnych skutkových okolností. Tieto sa zakladajú na nedostatočne vykonanom dokazovaní, čo malo za následok, že dovolateľovi bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň to malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa dovolateľa, spočívali vady konania pred prvostupňovým súdom, ktoré mali za následok znemožnenie uplatňovania procesných práv dovolateľa v pôvodnom konaní, v nepripustení návrhov na vykonanie dôkazov uskutočnených dovolateľom v prvostupňovom konaní. K tejto vade konania dovolateľ bližšie uviedol, že v priebehu konania na súde prvej inštancie navrhoval, aby súdny exekútor zastavil exekúciu vedenú proti nemu ako povinnému na základe rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 9C/3/2003-26 z 29. októbra 2003, ktorým súd prvej inštancie dovolateľovi ako povinnému uložil vydať oprávnenému (v exekučnom titule označený ako žalobca) lesný kolesový traktor 80 Turbo číslo motora 00545, obytný príves M1L rok výroby 1984, zaplatiť sumu 92 463 Sk a nahradiť mu na trovách konania sumu 5 620 Sk, všetko v lehote 3 dni od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 8. decembra 2003 a vykonateľnosť dňa 12. decembra 2003. Následne Okresný súd Humenné dňa 7. mája 2008 poverením číslo: 5702 026142 poveril súdneho exekútora JUDr. Andreja Dembického vymožením uloženej povinnosti. Dovolateľ v rámci odvolacieho konania poukázal na ustanovenie § 34 zákona č. 2/2017 Z. z., ktorým bol zmenený a doplnený Exekučný poriadok a ktoré ustanovilo, že v exekučnom konaní súd aj bez návrhu zmení exekútora, ak opakovane porušil povinnosti ustanovené zákonom alebo rozhodnutím súdu s tým, že pred rozhodnutím o zmene exekútora prihliadne na vyjadrenie účastníkov konania a exekútora. Okrem toho dovolateľ tiež poukázal na to, že v súdnom spise Okresného súdu Humenné sp. zn. 9C/3/2003 a sp. zn. 12Er/339/2008 sa nenachádza poverenie Okresného súdu Humenné pre súdneho exekútora JUDr. Stacha Chladného, ktorý mal pokračovať v danom exekučnom konaní a ďalej viesť exekúciu ako nástupca po súdnom exekútorovi JUDr. Mgr. Andrejovi Dembickom. Zároveň poukázal na ustanovenie § 110 Občianskeho zákonníka upravujúce premlčáciu lehotu 10 rokov, ktorú má oprávnený stanovenú na vymáhanie svojej pohľadávky v exekučnom konaní. S poukazom na bod 10 odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie dovolateľ namietal, že oprávnený nevymáhal pohľadávku proti povinnému ihneď po právoplatnosti exekučného

titulu, ale čakal takmer 5 rokov. Ďalej označil za nelogické a v rozpore s dobrými mravmi, aby si súdni exekútori podľa svojho rozhodnutia postupovali a vymieňali súdne spisy bez vedomia príslušného súdu. Podľa neho bol nový súdny exekútor JUDr. Stacho Chladný povinný na základe zákona informovať povinného aj oprávneného, že exekúcia prebieha ďalej a stal sa novým súdnym exekútorom, čo však vo vzťahu k účastníkom konania neurobil, čím si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť. Ďalšou vadou konania pred prvostupňovým súdom, ktorá mala za následok znemožnenie uplatňovania procesných práv dovolateľa v pôvodnom konaní, bolo neodôvodnenie postupu súdu pri vyhodnocovaní dôkazov a nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odvolací súd podľa dovolateľa len všeobecne skonštatoval, že dospel k záveru o neodôvodnenosti odvolania povinného a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Dovolateľ namietal, že takáto argumentácia odvolacieho súdu nemôže obstať už vzhľadom na uplynutie času od právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 9C/3/2003-26 z 29. októbra 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť ešte dňa 9. decembra 2003, pričom odvtedy uplynulo viac ako 21 rokov. Dovolateľ reagoval na tvrdenie oprávneného, že s povinným nemal uzatvorenú žiadnu nájomnú zmluvu o používaní traktora a iných vecí tak, že uvedený majetok sa stále nachádzal v priestoroch oprávneného. V neposlednom rade dovolateľ poukázal na zákon č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“), ktorý začal platiť od 1. januára 2020. Tvrdil, že exekučným konaním začatým pred 1. aprílom 2017 a vedeným podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, na ktorého prejednanie bol príslušný okresný súd ako exekučný súd (tzv. staré exekúcie), je aj toto exekučné konanie vedené proti dovolateľovi ako povinnému a preto mala byť exekúcia v časti peňažného plnenia zastavená za podmienok ustanovených v § 2 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. V závere dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8. K dovolaniu povinného sa v stanovenej lehote vyjadril oprávnený tak, že s ním nesúhlasil, keďže ho považoval za nedôvodné. Oprávnený sa v plnej miere stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že v danej exekučnej veci neexistujú skutočnosti v zmysle § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré by mali za následok zastavenie exekúcie. Súčasne nie sú splnené ani zákonné predpoklady na zastavenie exekúcie v zmysle zákona č. 233/2019 Z. z., na ktoré vo svojom dovolaní poukazoval povinný. Z uvedených dôvodov, ako aj s poukazom na všetky doterajšie vyjadrenia oprávnený navrhol, aby dovolací súd dovolanie povinného ako nedôvodné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol. Zároveň oprávnený navrhol, aby mu dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Nad rámec ustanovenia § 436 ods. 4 CSP a v nadväznosti na výzvu exekučného súdu sa povinný vyjadril k vyjadreniu oprávneného k jeho dovolaniu. Povinný sa s vyjadrením oprávneného nestotožnil, nakoľko mal za to, že v dovolaní zrozumiteľne a v dostatočnej miere zdôvodnil podstatné skutočnosti a právne dôvody na podporu svojich tvrdení. Uviedol, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa nedokázali vysporiadať s otázkami súvisiacimi s dokazovaním a to so zreteľom na uplynutie času nie len v exekučnom konaní, ale aj vo veci samej, keď rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 9C/3/2003-26 z 29. októbra 2003 nadobudol právoplatnosť ešte dňa 8. decembra 2003 a vykonateľnosť dňa 12. decembra 2003. Preto povinný naďalej trval na tom, aby dovolací súd zrušil napadnutie rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

10. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník exekučného konania (povinný), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, po preskúmaní veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

11. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12. Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

13. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 2/2017 Z. z. modifikovala spôsobilý predmet dovolania ako jednej z objektívnych podmienok jeho prípustnosti tak, že vylúčila prípustnosť dovolania voči uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. V prechodných ustanoveniach § 243h ods. 1 síce stanovila, že ak § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak vo vzťahu k opravným konaniam, a teda ani k dovolaciemu konaniu, uvedená novela Exekučného poriadku neurčila žiadne pravidlo. Je preto potrebné vychádzať z princípu jej okamžitej aplikability. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) uvedený záver vo svojich rozhodnutiach opakovane vyhodnotil ako ústavne konformný (napr. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018, I. ÚS 259/2018).

14. V preskúmvanej veci je z obsahu súdneho spisu zrejmé, že dovolacie konanie bolo začaté podaním dovolania dňa 19. mája 2025, teda za účinnosti novej právnej úpravy, zavedenej novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z. Ak by sa prípustnosť dovolania posudzovala výlučne len podľa nej a podľa okamihu začatia dovolacieho konania, bolo by dovolanie bez ďalšieho neprípustné. Avšak vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, dovolací súd pri riešení tejto otázky považoval za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 6ECdo/15/2017 z 27. septembra 2017, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2018 pod poradovým číslom 24).

15. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rámci exekučného konania vydané už za účinnosti novej právnej úpravy dňa 3. marca 2025. S poukazom na uvedené bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie povinného proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie exekučného súdu o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, je teda bez ďalšieho procesne neprípustné.

16. Dovolací súd so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie povinného podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd SR neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania povinného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.